

РЕШЕНИЕ

№ 2056

Благоевград, 25.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Благоевград - Х състав, в съдебно заседание на двадесет и шести март две хиляди двадесет и пета година в състав:

СЪДИЯ: ГЕОРГИ ИВАНОВ

При секретар КАТЯ ТРЕНЕВА като разгледа докладваното от съдия ГЕОРГИ ИВАНОВ административно дело № 20257030700025 / 2025 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 94, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК).

Образувано е по жалба на П. И. Б. против решение № РС-452-24-135/25.11.2024 г. на Комисията за противодействие на корупцията, в частите, с които по отношение на Б., в качеството му на директор на Общинско предприятие „Регионално депо Разлог“, е установен конфликт на интереси, касаещи деяния в периода от 29.11.2016 г. до 09.11.2023 г., в частите, с които е отнето възнаграждението на Б. във вр. с тези деяния, и в частите, с които са му наложени административни наказания „глоба“ (Решение).

Жалбоподателят, представляван в процеса от адв. А. Д. и адв. К. В., оспорва Решението по съображения, изложени в жалбата, в хода на устните състезания и в писмена защита. Иска се отмяна на оспорваните части от решението и присъждане на разноските по делото, съгласно представен списък.

Ответникът - Комисията за противодействие на корупцията (КПК, Комисията), представлявана по делото от юрк. Ц. Т., оспорва жалбата. В хода на делото по същество и в писмени бележки се излагат подробни доводи за неоснователност на жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По отношение допустимостта на производството съдът се е произнесъл с определение № 533/05.02.2025 г. по делото и протоколно определение от 26.02.2025 г., които продължава да поддържа. Жалбата е редовно подадена от надлежна страна, която е пряко засегната от акта, същият подлежи на съдебен контрол и оспорването е иницирано в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, доколкото жалбата е подадена на 21.12.2024 г. (л.37) при съобщаване на акта на 11.12.2024 г. (л.6). Спорът е родово и местно подсъден на този съд на основание чл. 132, ал. 1 и чл. 133, ал. 1 от АПК с оглед постоянния адрес на жалбоподателя в [населено място]. Предметът на оспорване е уточнен с молба от 24.02.2025 г. До приключване на делото не се установиха отрицателни процесуални предпоставки за произнасяне с решение по делото.

Воден от горното и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Оспорваното Решение е издадено в производство по реда на чл. 89, ал. 1, предл. първо от ЗПК, образувано по повод сигнал с вх. № С-452/05.06.2024 г. при КПК (л.52), съдържащ данни, че Б., в качеството си на директор на Общинско предприятие „Регионално депо Разлог“ (ОПРДР), е издавал в своя полза заповеди за извънреден труд и допълнително материално стимулиране.

По така подадения сигнал с решение от 17.06.2024 г. на КПК (л.53) е образувано производство срещу Б. по реда на чл. 89 и сл. от ЗПК за установяване на конфликт на интереси в периода 29.09.2016 г. - 13.11.2023 г., в който същият е заемал длъжността директор на ОПРДР (л.57-58).

След образуване на производството, същото е спряно фактически за период от два месеца (17.06.2024 г. до 16.08.2024 г.), доколкото от представената преписка не се установява извършването на каквито и да било процесуални действия.

След образуване на производството на 17.06.2024 г., едва на 16.08.2024 г. са изискани писмени доказателства от кмета на община Разлог по реда на чл. 90, ал. 3-5 от ЗПК (л.54). Същите са представени на 26.08.2024 г. в КПК (л.56-л.436).

Образуваното производство не е приключило в тримесечния срок по чл. 92, ал. 1, изр. първо от ЗПК като срокът за приключване на производството е удължен на 09.09.2024 г. по реда на чл. 92, ал. 1, изр. второ от ЗПК до 17.10.2024 г. (л.437). Мотиви за фактическа и правна сложност не са изложени, поради което съдът намира, че продължаването на срока е произволно и резултат от лошо администриране на преписката.

С покана от 11.10.2024 г. (л.438), връчена на 16.10.2024 г. (л.439), жалбоподателят Б. е поканен на 21.10.2024 г. за изслушване пред КПК във вр. с това, че в периода от месец юни 2021 г. до 08.11.2023 г. е издавал в своя полза заповеди за извънреден труд. С поканата Б. е уведомен за правото си на адвокатска защита, правото му на запознаване със събраните доказателства и правото му на възражение.

Видно от представената по делото Декларация от 21.10.2024 г. (л.442), подписана от Б., същият се е запознал по реда на чл. 90, ал. 6 от ЗПК в сградата на КПК с всички доказателства по преписката. На същата дата - 21.10.2024 г. е проведено заседание на Комисията, на което по т. 2 от дневния ред е изслушан Б. (л.443) по реда на чл. 90, ал. 5 от ЗПК.

Видно от приложения по делото протокол от заседанието, КПК е в пълен състав по арг. от § 7, ал. 2 от ПЗР на ЗПК. Б. е запознат с предмета на проверката, възможността му за защита и участие в производството. Протоколът свидетелства, че в хода на изслушването Б. поддържа позиция, че е издавал заповеди за извънреден труд, вкл. и за себе си, „със знанието на кмета“, че „абсолютно нищо не е направено на моя глава“, както и че този труд е бил обективно необходим с оглед ограничения капацитет на депото, изискващ постоянно разстилане и уплътняване на приетите отпадъци. Заявява също така, че като ръководител на ОПРДР няма заместник и сам управлява предприятието.

На 25.10.2024 г. с материалите по преписката е запознат и адв. А. Д. (л.450), вкл. с постъпилата на 23.10.2024 г. справка за месечни възнаграждения на Б..

На 28.10.2024 г. Б. е депозирал пред КПК възражение по реда на чл. 90, ал. 6 от ЗПК. В него е продължена защитната му теза от 21.10.2024 г., че не е действал в свой частен интерес, а в интерес на предприятието, че не е поставял себе си в по-благоприятно положение от останалите служители, които също е трябвало да работят извънредно, че трудовите му възнаграждения са нормативно съответни, както и че разходите и дейността на предприятието са контролирани без възражения от Общински съвет - Разлог. Представени са писмени доказателства и се е позовавал на оправдаваща го практика на КПК (л.456 - л.502).

На 11.11.2024 г. от страна на КПК са изискани допълнителни писмени доказателства от кмета на община Разлог по реда на чл. 90, ал. 3-5 от ЗПК (л.503), относими към начина на формиране на заплатите в ОПРДР, структурата, състава на ОПРДР и отчетността на разходите на предприятието. Същите са представени на 15.11.2024 г. в КПК (л.505 - л.550).

От представената преписка не се установява КПК да е събираща доказателства, чрез което и да е от доказателствените средства по чл. 39 от АПК, приложими по арг. от чл. 90, ал. 5 от ЗПК в производството срещу Б., вкл. да е изисквала сведения от физически лица, относно установяване истинността на твърдението на Б., че начинът на организиране на извънредния труд в предприятието е съгласуван от кмета на община Разлог.

Със сега оспорваното Решение от 25.11.2024 г. на Комисията, прието с единодушие от състава ѝ по § 7, ал. 2 от ПЗР на ЗПК, на основание чл. 92, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК е решен въпросът за административно-наказателната отговорност на Б. чрез прилагане на нормативния акт, който е бил в сила по време на извършването на отделните деяния.

Установен е конфликт на интереси по отношение на Б., в качеството му на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК - директор на ОПРДР, в периода от 29.11.2016 г. до 09.11.2023 г., във връзка с издадени в нарушение на разпоредбата на чл. 58, изречение първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.) от него и в негов частен интерес заповеди № № 66/18.06.2021 г.; 71/25.06.2021 г.; 72/02.07.2021 г.; 74/09.07.2021 г.; 77/16.07.2021 г.; 79/23.07.2021 г.; 81/30.07.2021 г.; 82/06.08.2021 г.; 86/13.08.2021 г.; 89/20.08.2021 г.; 91/27.08.2021 г.; 92/03.09.2021 г.; 94/10.09.2021 г.; 96/17.09.2021 г.; 97/21.09.2021 г.; 98/24.09.2021 г.; 102/01.10.2021 г.; 106/08.10.2021 г.; 107/15.10.2021 г.; 111/22.10.2021 г.; 114/29.10.2021 г.; 117/05.11.2021 г.; 119/12.11.2021 г.; 120/19.11.2021 г.; 123/26.11.2021 г.; 126/03.12.2021 г.; 127/10.12.2021 г.; 130/17.12.2021 г.; 136/23.12.2021 г.; 152/31.12.2021 г.; 04/06.01.2022 г.; 08/14.01.2022 г.; 10/21.01.2022 г.; 14/28.01.2022 г.; 16/03.02.2022 г.; 20/11.02.2022 г.; 23/18.02.2022 г.; 28/25.02.2022 г.; 30/02.03.2022 г.; 31/04.03.2022 г.; 33/11.03.2022 г.; 35/18.03.2022 г.; 37/25.03.2022 г.; 39/01.04.2022 г.; 42/08.04.2022 г.; 45/15.04.2022 г.; 47/21.04.2022 г.; 51/28.04.2022 г.; 71/05.05.2022 г.; 75/13.05.2022 г.; 77/20.05.2022 г.; 78/23.05.2022 г.; 80/27.05.2022 г.; 90/03.06.2022 г.; 94/10.06.2022 г.; 96/17.06.2022 г.; 99/24.06.2022 г.; 101/01.07.2022 г.; 104/08.07.2022 г.; 107/15.07.2022 г.; 115/29.07.2022 г.; 113/22.07.2022 г.; 119/05.08.2022 г.; 127/12.08.2022 г.; 129/19.08.2022 г.; 134/26.08.2022 г.; 135/02.09.2022 г.; 136/05.09.2022 г.; 140/09.09.2022 г.; 142/16.09.2022 г.; 144/21.09.2022 г.; 145/23.09.2022 г.; 150/30.09.2022 г.; 151/07.10.2022 г.; 153/14.10.2022 г.; 159/21.10.2022 г.; 161/28.10.2022 г.; 167/04.11.2022 г.; 170/11.11.2022 г.; 175/18.11.2022 г.; 177/25.11.2022 г.; 180/02.12.2022 г.; 182/09.12.2022 г.; 186/16.12.2022 г.; 187/23.12.2022 г.; 204/29.12.2022 г.; 03/06.01.2023 г.; 06/13.01.2023 г.; 07/20.01.2023 г.; 11/27.01.2023 г.; 17/03.02.2023 г.; 18/10.02.2023 г.; 21/17.02.2023 г.; 24/24.02.2023 г.; 27/02.03.2023 г.; 28/02.03.2023 г.; 31/10.03.2023 г.; 32/17.03.2023 г.; 35/24.03.2023 г.; 36/31.03.2023 г.; 41/06.04.2023 г.; 43/13.04.2023 г.; 45/21.04.2023 г.;

49/28.04.2023 г.; 50/05.05.2023 г.; 68/12.05.2023 г.; 70/19.05.2023 г.; 72/23.05.2023 г.; 73/26.05.2023 г.; 79/02.06.2023 г.; 81/09.06.2023 г.; 84/16.06.2023 г.; 86/23.06.2023 г.; 88/30.06.2023 г.; 89/07.07.2023 г.; 92/14.07.2023 г.; 93/21.07.2023 г.; 96/28.07.2023 г.; 101/04.08.2023 г.; 105/11.08.2023 г.; 106/18.08.2023 г.; 109/25.08.2023 г.; 127/01.09.2023 г.; 129/05.09.2023 г.; 131/08.09.2023 г.; 135/15.09.2023 г.; 136/21.09.2023 г.; 143/29.09.2023 г.

На основание чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) и във вр. с установения конфликт на интереси по см. на чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм.) във вр. с чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.) на Б. е наложено едно административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 лв. за всички горепосочени 128 заповеди, издадени при действието на ЗПКОНПИ (отм.).

На основание чл. 81, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) е отнето в полза на О. Р. полученото от Б. в общ размер 13 855,80 лв. нетно дневно възнаграждение за дните, в които са издадени отделните заповеди при конфликт на интереси по ЗПКОНПИ (отм.).

Установен е и конфликт на интереси по отношение на Б., в качеството му на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК - директор на ОПРДР, в периода от 29.11.2016 г. до 09.11.2023 г., във връзка с издадени в нарушение на разпоредбата на чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК от него и в негов частен интерес заповеди №№ 144/06.10.2023 г.; 148/13.10.2023 г.; 149/18.10.2023 г.; 155/27.10.2023 г.; 156/03.11.2023 г.

На основание чл. 113, ал. 1 от ЗПК и във вр. с установения конфликт на интереси по см. на чл. 70 от ЗПК във вр. с чл. 76, изр. първо, предл. четвърто от ЗПК на Б. е наложено едно административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 лв. за всички горепосочени 5 заповеди, издадени при действието на ЗПК.

На основание чл. 99, ал. 1 от ЗПК е отнето в полза на О. Р. полученото от Б. в общ размер 570,06 лв. нетно дневно възнаграждение за дните, в които са издадени отделните заповеди при конфликт на интереси по ЗПК.

Решението е издадено при твърдение от страна на КПК, че всички заповеди, съставляващи състав на конфликт на интереси по ЗПКОНПИ (отм.) и ЗПК, са издадени на основание чл. 143, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) и чл. 15, ал. 1 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските (НРВПО), както и във „връзка със служебна необходимост“.

В хода на съдебното производство Комисията не оспорва факта, че процесните заповеди са издавани при необходимост от полагането на извънреден труд от Б., в качеството му на директор на ОПРДР, както и че този труд е реално положен от него.

Същевременно КПК поддържа обвинение към Б., че независимо, че извънредният му труд е бил необходим и полезен за дейността на предприятието, респ. поради „служебна необходимост“, то Б. следва да бъде наказан от една страна, тъй като издадените от него заповеди са „предпоставка за получаване на материална облага от самия него, изразяваща се в получаване на предвиденото в КТ увеличение на трудовото му възнаграждение за положен извънреден труд“, а от друга - защото това издаване „представлява и нематериална облага, изразяваща се в помощ, подкрепа и предимство за самия себе си, спрямо други служители в общинското предприятие“.

При издаване на Решението са обсъдени възраженията на Б. от 28.10.2024 г. като същите са отхвърлени изцяло. Прието е, че нормативното съответствие на размера на трудовото възнаграждение, следващото се от положения извънреден труд не изключва отговорността на Б., тъй като посочвайки себе си да извърши иначе необходимата работа „той създава предпоставка лично за себе си да получи определените в чл. 262 от КТ увеличения към основното си трудово възнаграждение“. Като ирелевантно е прието обстоятелството, че отчетните часове на Б. са по-малко от тези на останалите служители.

Прието е, че Б., издавайки заповедите, създава за себе си трайна предпоставка за получаване на допълнителен доход към основното си трудово правоотношение. КПК, позовавайки се на свое Решение № РС-447-23-004/19.01.2024 г., сочи, че конфликт на интереси е налице по отношение на Б., защото, като лице в структурата на ОПРДР, се е поставил „в по-привилегировано положение спрямо други такива“ лица.

При издаването на Решението е отчетено, че Б. „по време на своето изслушване пред Комисията и в своето възражение споменава“, че заповедите са издавани със знанието на кмета на община Разлог. Отчетено е, че съгласно чл. 143, ал. 1 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Прието е, че „по преписката не се установиха документи, с които кметът на Община Разлог, който е работодател на П. Б., да е разпоредил полагането на извънреден труд от него“, както и че „изрични документи“ не са установени във връзка със знанието на кмета.

Отбелязано е, че: „Освен това и за трите години, за които Комисията извършва настоящата проверка, е установено надвишаване на нормативно определената в чл. 146, ал. 1 от КТ продължителност за положен извънреден труд от Б., а именно 150 часа, като от представената от кмета на О. Р. справка за извънреден труд се установи, че за 2021 г. той е положил 189 часа извънреден труд, за 2022 г. - 269 часа, а за 2023 - 264 часа.“ Това

фактическо отбелязване не е продължено като относимост към съответен правен извод. Липсват и съображения за приложимостта на чл. 146, ал. 1 от КТ спрямо изключващите обстоятелства по чл. 146, ал. 4 във вр. с чл. 144, т. 1-4 от КТ.

Комисията сочи, че Б. е нарушил чл. 63, ал. 1 и 2 от ЗПКОНПИ (отм.), респ. чл. 81, ал. 1 и 2 от ЗПК като не си е направил самоотвод и не е уведомил органа по назначаване (кмета на община Разлог) за наличие на частен интерес да получи заплащане за труда си, издавайки процесните заповеди.

Комисията също така сочи, че правилно и законосъобразно би било Б. „в случай на необходимост или неотложност“ да изиска издаване на заповеди от своя работодател.

В хода на делото, със становища от 04.03.2025 г. и 12.03.2025 г. Комисията не оспорва, че Б. действително е полагал извънреден труд и че същият е бил действително необходим във времето, за което са издадени процесните заповеди. Комисията също така поддържа становище, че тези обстоятелства не са установявани в хода на административното производство, тъй като са извън предмета на доказване на състава на нарушението. По същество Комисията не зачита по никакъв начин полезността, последвала от деянията на Б..

Със становище от 12.03.2025 г. по делото, Комисията сочи, че в хода на административното производство не е събираща гласни доказателства относно знанието и неформалното съгласие на кмета на община Разлог за процесния извънреден труд. Във фазата на устните състезания Комисията изрично поддържа, че не би имало значение за Комисията дали кметът неформално е знаел за полагането на извънреден труд от Б..

Във връзка с наказването, в Решението е посочено, че: „Установеното от Комисията нарушение налага реализиране на предвидените санкционни последици, наложени при преценка характера и тежестта на нарушението, личността на нарушителя и общественото въздействие на нарушението, както и отнемане по чл. 81 от ЗПКОНПИ (отм.), респ. чл. 99 от ЗПК.“

В Решението липсват същински мотиви, разкриващи как са оценени характера на нарушението, неговата тежест, личността на нарушителя и общественото въздействие на нарушението.

В Решението липсват мотиви, разкриващи въз основа на кой материален закон Комисията е наложила едно административно наказание „глоба“ по реда на чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) по повод установени нарушения на чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), извършени със 128 отделни деяния.

Такива мотиви липсват и по отношение налагането на едно административно наказание „глоба“ по реда на чл. 113, ал. 1 от ЗПК по повод установени нарушения на чл. 76, изр. първо, предл. четвърто от ЗПК, извършени с 5 отделни деяния.

В Решението липсват мотиви, разкриващи как са определени размерите на отнетите на основание чл. 81, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) и чл. 99, ал. 1 от ЗПК нетни дневни възнаграждения. Соци се, че тези размери са „във връзка с писмо вх. № КПК-9369-5/23.10.2024 г. на КПК от кмета на Община Разлог“ (л.447-448), но видно от същото, то съдържа данни за нетни месечни резултати, а не за нетни дневни възнаграждения. Освен това от Решението не се установява обяснение на съществуващата разлика между посочените брутни и нетни месечни резултати в писмото спрямо данните от счетоводните месечни плащания на трудови възнаграждения към Б. (л.84-118).

В хода на делото е допуснато събиране на гласни доказателства за установяване, че процесният извънреден труд е полаган със знанието и неформалното съгласие на кмета на община Разлог.

По делото са дадени показания от свидетеля И. К. Г., който е заемал длъжността заместник-кмет на община Разлог от 2008 г., без прекъсване до месец 11.2023 г., с ресор „Екология“, „Общинска собственост“, „Строителство“, „Обществени поръчки“, „Европейски проекти“, и който по длъжност пряко е отговарял за работата на ОПРДР.

В показанията си св. Г. заявява, че: „Практиката още от създаването на депото е, че директорът определя извънредния труд, необходимия брой служители, като изрично от кмета беше разпоредено директорът на предприятието задължително да е на работа, когато депото функционира, за да може да контролира отделните служители, тъй като те не винаги са били съвестни в извършването на работата.; Още от създаването на регионалното депо - тогава кмет беше К. Г., който и към настоящия момент е кмет на община Разлог. Така започна практиката и така продължаваше през цялото време, тъй като общинските предприятия са доста на брой и не може всеки отделен случай да се коментира с кмета, защото директорите следва да носят отговорност при работата на предприятията, на които са ръководители. Това беше усмотрението на ръководството.; В периода от месец ноември 2016 г. до месец март 2022 г. кмет на община Разлог беше К. Г., когато беше отстранен с решение на КПКОНПИ поради установен конфликт на интереси. След това, мисля че от месец март 2022 г., от общинския съвет за временно изпълняващ длъжността беше избран В. Г., който изпълняваше длъжността до месец ноември 2023 г., когато се проведеха редовните избори.; Всеки ден сме имали тема на разговор с кмета, по отношение работата на депото, което е много чувствителна тема. Затова много време се отделяше на тази тема. Много служители от общината са ангажирани там и всеки ден по един или друг начин се коментираше темата за

управлението на отпадъците. Отделно от това, всяка седмица имаше по общи оперативки в общината. Имаше практика всеки понеделник директорите на всяко общинско предприятие да докладва какви са проблемите, какво се е случило през седмицата и как се е случило. При тези оперативки присъствахме заместник-кметовете по ресори, директорите на дирекции в Общината и началниците на отделите.; Абсолютно наясно е бил кметът, че Б. полага извънреден труд. Изразявал е задоволство от положения извънреден труд. Изплащани са и допълнителни материални стимулирания на служителите на депото. Доколкото си спомням кметът издаваше нарочна заповед за допълнително материално стимулиране, за да се избегне субективния елемент при определяне на тези възнаграждения. Извънредният труд е регламентиран в Кодекса на труда, ясно е възнаграждението, определена е заплатата, определени са часовете за работа.; Тъй като предприятията в общината са много, вариантът беше да се даде и оперативна самостоятелност на директорите им, за да се изпълняват своевременно необходимите действия. Имаше голямо доверие в работата на ръководителите на голяма част от предприятията, като по този начин се спестяваха човекочасове. Беше разпоредено нещата да се случват по този начин и това не е практика само в това предприятие.; Ние сме обсъждали необходимостта от този извънреден труд и че трябва да се полага. Всеки месец от директорите на общинските предприятия се правеше искане за необходимите средства за работна заплата и необходимите материали, суровини и така нататък. Тогава с кмета, със счетоводството и с ръководителите е коментирано този бюджет дали отговаря на работата, дали не е прекомерен, колко процента от него са за изплащане на извънреден труд, така че това всеки месец беше тема на дискусия с ръководствата на предприятията и кмета на общината.; Извънредният труд се възлага със заповед на директора на предприятието. Това сме възприемали като правно легитимно.“

По делото са дадени показания и от свидетеля В. К. Г., който в периода от 15.03.2022 г. до края на месец ноември 2023 г. е изпълнявал длъжността кмет на община Разлог.

В показанията си св. Гърменов заявява, че: „Това, което наследих като практика и което продължих докато бях кмет, е установения начин на работа. Кметът на общината освен за общинското предприятие Регионално депо - Разлог отговаря и за всички други общински предприятия и аз продължих действащата в момента практика, а именно ежеседмични оперативки както с директорите на дирекции в Общината, така и с директорите на общинските предприятия. На тези ежеседмични оперативки се коментираше извършената до момента работа от предприятията и предстоящата такава. Извън оперативките сме провеждали ежедневни разговори и срещи с различните директори не само за регионалното депо.; Запознат съм със заповедите, които господин Б. е издавал за персонала, който работи в регионалното депо, както и че той фигурира в тези заповеди, тъй като доколкото знам такава е била самата дейност на предприятието, когато е създадено. Чисто оперативно, за да може да работи депото по-лесно и по-бързо е взето решение от предишния кмет директорът на предприятието да издава заповедите, включително и сам да определя дали да работи извънредно.“. Свидетелят изрично уточнява, че „Няма издаден нарочен акт“.

В показанията си св. Гърменов заявява също така, че: „Преди да започна да изпълнявам длъжността кмет бях 12 години заместник-кмет по социалните дейности в Община Разлог. Не съм отговарял пряко за депото, но съм присъствал на различни оперативки, на които се говори по темата.; Чувал съм, че основната ни задача е съответното предприятие да работи, да функционира, да е в полза на обществото и това, което изисква неговата работа, да се поема като отговорност и да се издават съответните заповеди от директора на предприятието.“.

Свидетелят изрично уточнява, че като кмет на общината: „Знаех, че господин Б. работи извънредно и сам си издава заповедите за това.“.

Свидетелят отрича, по времето, когато е бил кмет и преди това, когато е бил заместник-кмет, да е правена някаква форма на правен анализ или да е съществувало съмнение в реда и начина, по който се възлага извънредния труд.

При така събраните гласни доказателства, които не се оспорват от страните и които не са в противоречие с другите доказателства по делото, както и при отчитане, че свидетелите са пряко участващи в управлението на общината, вкл. че св. Гърменов е имал и качеството на работодател на Б., съдът намира за установено по фактите, че процесният извънреден труд е полаган със знанието и неформалното съгласие на кмета на община Разлог, както и че издаването на заповедите е израз на установена практика, поощрявана от кмета на община Разлог както по отношение на ОПРДР, така и в другите предприятия на общината, която само е следвана и изпълнявана от Б., както и че трудът на Б. е приет като точно изпълнение на неговите трудови задължения.

При така установеното по фактите, съдът намира жалбата за ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от материално компетентен орган по чл. 7, ал. 1 от ЗПК. Комисията е действала в пределите на своята компетентност по чл. 13, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 92 от ЗПК. По арг. от § 7, ал. 2 от ПЗР на ЗПК във вр. с чл. 13, ал. 2 от ЗПК и предвид установеното по делото единодушие при постановяване на Решението в пълния „заварен“ състав на Комисията, съдът приема, че Решението е валиден административен акт, приет от компетентен орган.

Решението отговаря на изискванията за форма, същото е формално мотивирано, с изложена фактическата обстановка и формирани правни изводи, като са спазени изискванията на чл. 92, ал. 2 от ЗПК.

Съобразно изискването на чл. 89, ал. 1 предл. първо от ЗПК във вр. с ал. 2 от ЗПК, производството е започнало по писмен сигнал, който не е анонимен.

Съгласно чл. 91 от ЗПК, производството за установяване на конфликт на интереси, както и за нарушения по чл. 86 и чл. 87 се образува в срок до 6 месеца от откриването, но не по-късно от три години от извършването на нарушението. Доколкото сигналът е регистриран в Комисията на 05.06.2024 г., с което са открити данните за упражняването на правомощия при укрит конфликт на интереси, а първото процесно конфликтно деяние е извършено на 18.06.2021 г., то давностните срокове по чл. 91 от ЗПК са спазени към датата на образуване на производството с решението от 17.06.2024 г. на Комисията.

Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗПК, Комисията се произнася с мотивирано писмено решение в срок до три месеца от образуване на производството. В случаите на фактическа и правна сложност срокът може да бъде продължен еднократно с 30 дни. По отношение на тези срокове, съдът намира, че същите са инструктивни, а не преклузивни, доколкото законът не предполага изрично погасяване на административнонаказателните правомощия на Комисията с тяхното изтичане. В този смисъл, изтичането на 30-дневния срок, с който се продължава тримесечният срок за приключване на производството не преклудира правомощието на КПК да се произнесе относно отговорността на проверяваното лице. По делото се установи, че е налице просрочие спрямо удължения срок за приключване на производството до 17.10.2024 г., както и че това удължаване е резултат на произволно отношение на Комисията към принципа на бързина в процеса, респ. че е резултат от лошо администриране на преписката, но по изложените по-горе съображения съдът приема, че просрочието не се отразява на валидността на акта и не представлява съществено нарушение. .

Съдът намира обаче за основателни оплакванията на жалбоподателя, че Решението е незаконосъобразно на основанията по чл. 146, т. 3-4 от АПК.

На първо място, съдът намира, че Решението е немотивирано и издадено в нарушение на материалния закон по отношение упражняването на санкционните правомощия на Комисията.

Съгласно чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

С Решението Б. е наказан с административни наказания за многократно неспазване на забраните по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.) и по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК.

Ако условно бъде приета тезата на Комисията, че когато Б. издава акт, в който определя себе си да работи извънредно, се изпълнява фактическия състав на забраните по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.) и по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК, то следва изводът, че с издаването на всяка такава заповед Б. извършва отделно деяние, съставляващо административно нарушение по см. на чл. 6 от ЗАНН.

Съгласно общото правило на чл. 18, пр. второ от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

Нито ЗПКОНПИ (отм.), нито ЗПК уреждат друг ред, различен от общото правило на чл. 18 от ЗАНН, за търсене на административнонаказателна отговорност при нарушаване на двете посочени забрани. По-точно казано, нито ЗПКОНПИ (отм.), нито ЗПК допускат административно наказване на принципа на общата съвкупност на отделните деяния. Следователно нито ЗАНН, нито ЗПКОНПИ (отм.), нито ЗПК дават аргумент да бъде разглеждано и санкционирано поведението на Б. при условия аналогични на продължаваното престъпление по чл. 26 от Наказателния кодекс. Продължаваното административно нарушение няма нормативна упора в националното ни законодателство.

При тези съображения и като отчита, че в Решението няма мотиви, които да разкриват въз основа на кой материален закон Комисията е наложила едно административно наказание „глоба“ по реда на чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) по повод установени множество нарушения на чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), респ. е наложила друго едно административно наказание „глоба“ по реда на чл. 113, ал. 1 от ЗПК по повод установени множество нарушения на чл. 76, изр. първо, предл. четвърто от ЗПК, то съдът намира, че Решението е материално незаконосъобразно спрямо правилото на чл. 18 от ЗАНН и издадено в нарушение на изискването за мотивираност.

На практика, не става ясно за колко деяния е санкционирано лицето - дали се касае за отделни деяния, представляващи самостоятелни нарушения, всяко от които осъществяващо поотделно фактическия състав на конфликта на интереси, или за едно нарушение, представляващо от обективна и субективна страна продължавано нарушение. Липсата на мотиви е винаги процесуално нарушение от вида на съществените, тъй като се ограничава правото на защита на адресата, от една страна, и се възпрепятства извършването на пряк съдебен контрол за законосъобразност на оспорвания акт.

На второ място, съдът намира, че Решението е издадено в нарушение на принципа на истинност по чл. 7, ал. 2 от АПК, на служебното начало по чл. 9 от АПК и на правилото на чл. 35 от АПК, всичките приложими в производството по чл. 89 от ЗПК по арг. от чл. 97 от ЗПК.

Съгласно чл. 143 от КТ, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време.

Видно от обстоятелствената част на Решението, при издаването му е отчетено, че Б. „по време на своето изслушване пред Комисията и в своето възражение споменава“, че заповедите са издавани със знанието на кмета на община Разлог. Видно е също така, че по принцип Комисията е зачела чл. 143, ал. 1 от КТ и се мотивира, че „по преписката не се установиха документи, с които кметът на Община Разлог, който е работодател на П. Б., да е разпоредил полагането на извънреден труд от него“, както и че „изрични документи“ не са установени във връзка със знанието на кмета.

С оглед установените процесуални действия на Комисията, настоящият съдебен състав намира за неоправдано същата да очаква да бъдат установени „изрични документи“ за знанието на кмета при условие, че Комисията никога не е поставяла този въпрос пряко за изследване.

По делото не се установи в хода на административното производство Комисията да е изследвала тези обстоятелства, чрез което и да е от доказателствените средства по чл. 39 от АПК, приложими по арг. от чл. 90, ал. 5 от ЗПК. Нещо повече, във фазата на устните състезания Комисията изрично поддържа, че е без значение дали работодателят на Б. неформално е знаел за полагането на извънредния труд.

По арг. от раздел II, Глава VII от КТ, следва да се приеме, че извънредният труд е забранен, тази забрана е установена в полза на работника, допускат се изрични изключения, а съгласно постоянната практика по трудови спорове, нарушаването на забраната, когато е със знанието и съгласието на работодателя, винаги предполага право на заплащане на този труд, вкл. когато е нарушена и забраната за продължителността на труда.

В този смисъл дали кметът на община Разлог като работодател (орган по назначаване) на Б. е знаел за необходимостта от извънреден труд и е бил съгласен с неговото полагане, респ. е бил съгласен с издадените заповеди, е обстоятелство пряко относимо към преценката дали Б. е действал добросъвестно или не при изпълнение на трудовото му правоотношение.

При положение, че се установи по делото, че процесният извънреден труд е полаган със знанието и неформалното съгласие на кмета на община Разлог, както и че издаването на заповедите е израз на установена практика, поощрявана от кмета на община Разлог както по отношение на ОПРДР, така и в другите предприятия на общината, която само е следвана и изпълнявана от Б., то освен горепосочения порок следва да се посочи, че изводите на Комисията за „частен интерес“, изискващ отвод и искане за издаване на заповеди от кмета на общината „в случай на необходимост или неотложност“ са несъстоятелни. Нито позицията на Б. като единствен ръководител на предприятието, който няма заместник, нито наложените от работодателя правила, според които работникът трябва според нуждите на работата сам да определи кога да полага извънреден труд, предполагат разумен извод, че може да се очаква реално и ефективно изпълнение на посоченото от Комисията.

Всъщност като сочи, че правомерното поведение на Б. е изисквало той да поиска издаване в своя полза на заповеди от кмета на общината „в случай на необходимост или неотложност“ от полагането на извънреден труд, който да му бъде съответно заплатен, на практика Комисията обрича Б. на неизбежно нарушаване на забраната по чл. 58 от ЗПКОНПИ (отм.), респ. по чл. 76 от ЗПК. Това е така, тъй като всяко участие или друга дейност, предприета от Б. пред кмета на община Разлог, с цел издаване на нарочен акт по чл. 143, ал. 1 от КТ в негова полза, съдържа неизбежно „съмнение“ за частен интерес от възлагането на извънреден труд и получаване на материална облага - допълнително трудово възнаграждение. Подходът на Комисията в прилагането на закона е на практика парализиращ, тъй като не дава възможност да не бъде нарушен формално закона.

Отделно от казаното, обстоятелството, че издаването на заповедите е израз на установена дългогодишна практика, наложена, поощрявана и предавана от кмет на кмет в община Разлог спрямо ръководителите на всички общински предприятия, в която не е имало съмнение за правното й съответствие, поставя въпроса дали деянията, извършени от Б., са извършени виновно, при каква форма на вината - умишлено или непредпазливо, и ако са извършени виновно, то налице ли е изключващо вината обстоятелство по см. на чл. 16 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН във вр. с обвиненията на Комисията за виновно извършени административни нарушения по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), респ. по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК.

Доколкото в Решението няма мотиви за посочените обстоятелства, съдът обективно не може да ги коментира, но спрямо установеното по делото намира, че всички издадени заповеди от Б. са резултат от изпълнение на нареждания на неговия работодател, която в условията на трудово правоотношение не изисква формален акт и които не налагат очевидно закононарушение, поради което всички деяния на Б. са извършени невиновно.

На трето място, съдът намира, че Решението е издадено в пряко нарушение на чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), респ. по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК.

Необоснован е изводът на Комисията, че издавайки процесните заповеди Б. създава за себе си трайна предпоставка за получаване на допълнителен доход към основното си трудово правоотношение, тъй като е лице в структурата на ОПРДР, което се е поставило „в по-привилегировано положение спрямо други такива“ лица. Д. Б. е единствен ръководител на предприятието, няма заместници и Комисията не оспорва необходимостта от полагания извънреден труд, то Б. се явява лице в структурата на ОПРДР, което има различно положение спрямо всяко друго лице в тази структура по отношение на управлението на предприятието, поради което как, колко и за какво възнаграждение изпълнява извънредно трудовите си задължения е невъзможно за съпоставяне спрямо положението на несъществуващи други такива лица.

Забраната по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), респ. по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК е свързана с това, че лице, заемащо публична длъжност, няма право да участва в издаването на актове в частен интерес.

В съдебната практика по прилагането на чл. 8 от ЗПУКИ (отм.), възпроизведен в чл. 58 от ЗПКОНПИ и сега в чл. 76 от ЗПК, в понятието „акт“ следва да се влага максимално широко съдържание, доколкото адресати на забраната са различни в правомощията си и проявленията на тези правомощия субекти, като приложното поле на „акт“ не е ограничено единствено до административните актове, но и че участието в подготовката, обсъждането, приемането, издаването или постановяването на този „акт“ следва да е част от правомощията на субекта.

Принадлежността на правомощието ограничава приложното поле на забраната и не допуска тази забрана да премине отвъд службата на лицето и да засегне възможността това лице да участва легитимно в производства по издаване на актове от други лица, заемащи публични длъжности, и в защита на свой частен интерес.

В този смисъл, за да докаже изпълнение на състава на забраните по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), респ. по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК, Комисията трябва да докаже, че в кръга на служебните правомощия и задължения на Б. е да издава актове, в които да определя сам за себе си кога и колко извънреден труд да полага.

По делото нито се доказва, нито се твърди, че Б. има посоченото правомощие. Напротив - Комисията поддържа всъщност, че Б. няма такова правомощие и че издадените от него заповеди са израз на превишаване на правата му, тъй като е пряко подчинен на своя работодател, който единствено може и има правото да определя кога и колко извънреден труд да полага работника, от което да следва и каква материална облага като парично възнаграждение ще получи за този труд работника. В този смисъл, по делото въобще не се доказва състава на нарушенията, за които е наказан Б..

Доколкото в теорията и съдебната практика по приложението на престъпленията по служба по чл. 282 и сл. от НК последователно се приема, че превишаването на права, правомощия или компетентности е осъществено в случаите, когато длъжностното лице извърши действия по служба, които са в кръга на компетентност на друго длъжностно лице, или извърши действия, които то не може да извърши или не може да извърши самостоятелно, или ако са нарушени условията за неговото извършване, то следва извод, че е недопустимо Комисията чрез своето Решение да поддържа обвинение за нарушаване на забраните по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), респ. по чл. 76, изречение първо, предл. четвърто от ЗПК, при твърдение по фактите, че е налице превишаване на права от страна на Б..

По принцип вярно се сочи в Решението, че целта на закона е „предотвратяването на съмнения, че лицата, заемащи висши/публични длъжности, осъществяват правомощията си на база на лични интереси и роднински отношения, а не на база законоустановените критерии (Решение № 115 от 06.01.2016 г. на ВАС-VII отд., по адм. дело № 1439/ 2015 г.; Решение № 2702/19.02.2020 г. на ВАС-VII отд. по адм.д. № 9241/2019 г., Решение № 12130 от 30.09.2020 г. на ВАС - VI отд. по адм.д. № 2277/ 2020 г.)“. Несъответен на това разбиране за закона е обаче изводът на Комисията, че се касае до „съмнение“, когато съответното лице е превишило правомощията си, за да получи материална облага под формата на допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд. При превишаване на правомощията, „съмнението“ и конфликта на интереси преминават в престъпление по служба, при което се използва служебното положение за набавяне на противозаконна облага.

На четвърто място, Решението следва да бъде отменено и като немотивирано по отношение приложението на чл. 81, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) и чл. 99, ал. 1 от ЗПК. В тази са част актът е произволно постановен, тъй като е направено препращане към „писмо вх. № КПК-9369-5/23.10.2024 г. на КПК от кмета на Община Разлог“, което не съдържа данни за нетните дневни възнаграждения на Б. и при липса на обяснение за съществуващата разлика между обобщаващите данни в писмото спрямо данните от счетоводните месечни плащания на трудови възнаграждения към Б.. На практика Комисията никъде не сочи какво твърди по фактите относно това какво е нетното дневно възнаграждение за съответния ден, в който е издадена всяка от процесните заповеди.

На пето място, Решението е незаконосъобразно и спрямо приложението на чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) във вр. с установения конфликт на интереси по см. на чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм.) във вр. с чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.). Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.), лице, заемащо висша публична длъжност, което наруши разпоредба на раздел II от глава осма, се наказва с глоба в размер от 5000 до 10 000 лв. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ЗПКОНПИ (отм.), за нарушението по ал. 1 лицата по § 2, ал. 1 се наказват с глоба в размер от 1000 до 5000 лв. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му.

В своето Решение Комисията на основание чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) налага административно наказание „глоба“ във връзка с многократно неспазване на забраната по чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.) в периода 18.06.2021 г. - 29.09.2023 г., позовавайки се, че Б. е лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, който закон е в сила от 06.10.2023 г. по арг. от § 79 от ПЗР на ЗПК. Така направено позоваването е в пряко противоречие с чл. 3, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ (ред. преди ДВ, бр. 84/23 г., в сила от 6.10.2023 г.), разпоредбите на глави пета, осма и петнадесета се прилагат съответно за управителите и членовете на органите на управление или контрол на общински или държавни предприятия и ръководителите на техните териториални поделения, както и на други юридически лица, които са бюджетни организации по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси, когато не попадат в обхвата на чл. 6, ал. 1. Доколкото в периода 18.06.2021 г. - 29.09.2023 г. Б. е управител на ОПРДР, то той има качеството на лице, за което се прилагат глави пета, осма и петнадесета от ЗПКОНПИ (отм.), а не ЗПК. С оглед разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ЗПКОНПИ (отм.), същия може да бъде наказан за нарушение на разпоредба на раздел II от глава осма от ЗПКОНПИ (отм.) с глоба в размер от 1000 до 5000 лв.

В случая, с оглед крайния изход на делото, не подлежи на обсъждане въпросът за изменение на решението, поради преквалификация на нарушението при условията на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 172, ал. 2, пр. четвърто от АПК, доколкото не се доказва въобще извършването на такова по чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм.) във вр. с чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.).

Предвид горното, обжалваното Решение като незаконосъобразно по смисъла на чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК следва да бъде отменено.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК за общата сума от 1500 лв., от които 60 лв. - държавни такси и 1440 лв. за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РС-452-24-135/25.11.2024 г. на Комисията за противодействие на корупцията, в частите, с които се:

- **установява** конфликт на интереси по отношение на П. И. Б., [ЕГН], директор на ОП „Регионално депо Разлог“ в периода от 29.11.2016 до 09.11.2023 г. и в това му качество лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, във връзка с издадени от него заповеди №№ 66/18.06.2021 г.; 71/25.06.2021 г.; 72/02.07.2021 г.; 74/09.07.2021 г.; 77/16.07.2021 г.; 79/23.07.2021 г.; 81/30.07.2021 г.; 82/06.08.2021 г.; 86/13.08.2021 г.; 89/20.08.2021 г.; 91/27.08.2021 г.; 92/03.09.2021 г.; 94/10.09.2021 г.; 96/17.09.2021 г.; 97/21.09.2021 г.; 98/24.09.2021 г.; 102/01.10.2021 г.; 106/08.10.2021 г.; 107/15.10.2021 г.; 111/22.10.2021 г.; 114/29.10.2021 г.; 117/05.11.2021 г.; 119/12.11.2021 г.; 120/19.11.2021 г.; 123/26.11.2021 г.; 126/03.12.2021 г.; 127/10.12.2021 г.; 130/17.12.2021 г.; 136/23.12.2021 г.; 152/31.12.2021 г.; 04/06.01.2022 г.; 08/14.01.2022 г.; 10/21.01.2022 г.; 14/28.01.2022 г.; 16/03.02.2022 г.; 20/11.02.2022 г.; 23/18.02.2022 г.; 28/25.02.2022 г.; 30/02.03.2022 г.; 31/04.03.2022 г.; 33/11.03.2022 г.; 35/18.03.2022 г.; 37/25.03.2022 г.; 39/01.04.2022 г.; 42/08.04.2022 г.; 45/15.04.2022 г.; 47/21.04.2022 г.; 51/28.04.2022 г.; 71/05.05.2022 г.; 75/13.05.2022 г.; 77/20.05.2022 г.; 78/23.05.2022 г.; 80/27.05.2022 г.; 90/03.06.2022 г.; 94/10.06.2022 г.; 96/17.06.2022 г.; 99/24.06.2022 г.; 101/01.07.2022 г.; 104/08.07.2022 г.; 107/15.07.2022 г.; 115/29.07.2022 г.; 113/22.07.2022 г.; 119/05.08.2022 г.; 127/12.08.2022 г.; 129/19.08.2022 г.; 134/26.08.2022 г.; 135/02.09.2022 г.; 136/05.09.2022 г.; 140/09.09.2022 г.; 142/16.09.2022 г.; 144/21.09.2022 г.; 145/23.09.2022 г.; 150/30.09.2022 г.; 151/07.10.2022 г.; 153/14.10.2022 г.; 159/21.10.2022 г.; 161/28.10.2022 г.; 167/04.11.2022 г.; 170/11.11.2022 г.; 175/18.11.2022 г.; 177/25.11.2022 г.; 180/02.12.2022 г.; 182/09.12.2022 г.; 186/16.12.2022 г.; 187/23.12.2022 г.; 204/29.12.2022 г.; 03/06.01.2023 г.; 06/13.01.2023 г.; 07/20.01.2023 г.; 11/27.01.2023 г.; 17/03.02.2023 г.; 18/10.02.2023 г.; 21/17.02.2023 г.; 24/24.02.2023 г.; 27/02.03.2023 г.; 28/02.03.2023 г.; 31/10.03.2023 г.; 32/17.03.2023 г.; 35/24.03.2023 г.; 36/31.03.2023 г.; 41/06.04.2023 г.; 43/13.04.2023 г.; 45/21.04.2023 г.; 49/28.04.2023 г.; 50/05.05.2023 г.; 68/12.05.2023 г.; 70/19.05.2023 г.; 72/23.05.2023 г.; 73/26.05.2023 г.; 79/02.06.2023 г.; 81/09.06.2023 г.; 84/16.06.2023 г.; 86/23.06.2023 г.; 88/30.06.2023 г.; 89/07.07.2023 г.; 92/14.07.2023 г.; 93/21.07.2023 г.; 96/28.07.2023 г.; 101/04.08.2023 г.; 105/11.08.2023 г.; 106/18.08.2023 г.; 109/25.08.2023 г.; 127/01.09.2023 г.; 129/05.09.2023 г.; 131/08.09.2023 г.; 135/15.09.2023 г.; 136/21.09.2023 г.; 143/29.09.2023 г., в свой частен интерес, в нарушение на разпоредбата на чл. 58, изречение първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.);

- **налага** глоба в размер на 5000 (пет хиляди) лв. на П. И. Б., [ЕГН], директор на ОП „Регионално депо Разлог“ в периода от 29.11.2016 до 09.11.2023 г., с постоянен адрес [населено място], [улица], на основание чл. 171, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.), за осъществен конфликт на интереси по чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм.), за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 58, изр. първо, предл. четвърто от ЗПКОНПИ (отм.), в качеството му на лице, заемащо публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК;

- **отнема** в полза на О. Р. от П. И. Б., [ЕГН], директор на ОП „Регионално депо Разлог“ в периода от 29.11.2016 до 09.11.2023 г., с постоянен адрес [населено място], [улица], сума в размер 13855,80 лв. (тринадесет хиляди осемстотин петдесет и пет лева и осемдесет стотинки), представляваща полученото от П. Б. нетно дневно възнаграждение за 18.06.2021 г., 25.06.2021 г., 02.07.2021 г., 09.07.2021 г., 16.07.2021 г., 23.07.2021 г., 30.07.2021 г., 06.08.2021 г., 13.08.2021 г., 20.08.2021 г., 27.08.2021 г., 03.09.2021 г., 10.09.2021 г., 17.09.2021 г., 21.09.2021 г., 24.09.2021 г., 01.10.2021 г., 08.10.2021 г., 15.10.2021 г., 22.10.2021 г., 29.10.2021 г., 05.11.2021 г., 12.11.2021 г., 19.11.2021 г., 26.11.2021 г., 03.12.2021 г., 10.12.2021 г., 17.12.2021 г., 23.12.2021 г., 31.12.2021 г., 06.01.2022 г., 14.01.2022 г., 21.01.2022 г., 28.01.2022 г., 03.02.2022 г., 11.02.2022 г., 18.02.2022 г., 25.02.2022 г., 02.03.2022 г., 04.03.2022 г., 11.03.2022 г., 18.03.2022 г., 25.03.2022 г., 01.04.2022 г., 08.04.2022 г., 15.04.2022 г., 21.04.2022 г., 28.04.2022 г., 05.05.2022 г., 13.05.2022 г., 20.05.2022 г., 23.05.2022 г., 27.05.2022 г., 03.06.2022 г., 10.06.2022 г., 17.06.2022 г., 24.06.2022 г., 01.07.2022 г., 08.07.2022 г., 15.07.2022 г., 29.07.2022 г., 22.07.2022 г., 05.08.2022 г., 12.08.2022 г., 19.08.2022 г., 26.08.2022 г., 02.09.2022 г., 05.09.2022 г., 09.09.2022 г., 16.09.2022 г., 21.09.2022 г., 23.09.2022 г., 30.09.2022 г., 07.10.2022 г., 14.10.2022 г., 21.10.2022 г., 28.10.2022 г., 04.11.2022 г., 11.11.2022 г., 18.11.2022 г., 25.11.2022 г., 02.12.2022 г., 09.12.2022 г., 16.12.2022 г., 23.12.2022 г., 29.12.2022 г., 06.01.2023 г., 13.01.2023 г., 20.01.2023 г., 27.01.2023 г., 03.02.2023 г., 10.02.2023 г., 17.02.2023 г., 24.02.2023 г., 02.03.2023 г., 10.03.2023 г., 17.03.2023 г., 24.03.2023 г., 31.03.2023 г., 06.04.2023 г., 13.04.2023 г., 21.04.2023 г., 28.04.2023 г., 05.05.2023 г., 12.05.2023 г., 19.05.2023 г., 23.05.2023 г., 26.05.2023 г., 02.06.2023 г., 09.06.2023 г., 16.06.2023 г., 23.06.2023 г., 30.06.2023 г., 07.07.2023 г., 14.07.2023 г., 21.07.2023 г., 28.07.2023 г., 04.08.2023 г., 11.08.2023 г., 18.08.2023 г., 25.08.2023 г., 01.09.2023 г., 05.09.2023 г., 08.09.2023 г., 15.09.2023 г., 21.09.2023 г. и 29.09.2023 г., получено от деянието, породило конфликт на интереси, на основание чл. 81, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.);

- **установява** конфликт на интереси по отношение на П. И. Б., [ЕГН], директор на ОП „Регионално депо Разлог“ в периода от 29.11.2016 до 09.11.2023 г. и в това му качество лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, във връзка с издадени от него заповеди № № 144/06.10.2023 г.; 148/13.10.2023 г.; 149/18.10.2023 г.; 155/27.10.2023 г. и 156/03.11.2023 г., в свой частен интерес, в нарушение на разпоредбата на чл. 76, изр. първо, предл. четвърто от ЗПК;

- **налага** глоба в размер на 5000 (пет хиляди) лв. на П. И. Б., [ЕГН], директор на ОП „Регионално депо Разлог“ в периода от 29.11.2016 до 09.11.2023 г., с постоянен адрес [населено място], [улица], на основание чл. 113, ал. 1 от ЗПК, за осъществен конфликт на интереси по чл. 70 от ЗПК, за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 76, изр. първо, предл. четвърто от ЗПК, в качеството му на лице, заемащо публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК;

- **отнема** в полза на О. Р. от П. И. Б., [ЕГН], директор на ОП „Регионално депо Разлог“ в периода от 29.11.2016 до 09.11.2023 г., с постоянен адрес [населено място], [улица], сума в размер 570,06 лв. (петстотин и седемдесет лева и шест стотинки), представляваща полученото от него нетно дневно възнаграждение за 06.10.2023 г., 13.10.2023 г., 18.10.2023 г., 27.10.2023 г. и 03.11.2023 г., получено от деянието, породило конфликт на интереси, на основание чл. 99, ал. 1 от ЗПК.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на П. И. Б., с [ЕГН], разноски в размер 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: